

El canvi comença en un mateix

Panxo: Hola, Fèlix! Què tens, home? Fas mala cara...

Fèlix: No res, que he tornat a discutir amb la Clara...

Panxo: Però, què ha passat?

Fèlix: Doncs que s'ha empenyat perquè vaig a veure el partit al bar d'en Paco. Diu que mai no anem al cinema ni sortim...

Panxo: I per què no enregistres el partit i us n'aneu a sopar a fora?

Fèlix: És que això no és el que havia planejat.
Panxo: Ja, llavors, com que això surt del que havies decidit, us emipeu i fora, no? Per què solucionar-ho, oi?

Fèlix: És clar, és que ens passem el dia empi-pats... Si no canvia la seva actitud no sé què pas-sarà...

Panxo: I no creus que tu també hi podries contribuir?

Fèlix: No sé a què et refereixes...

Panxo: Doncs, per exemple, que per part teva també podries canviar una mica; potser ajudaria a millorar la situació, no et sembla?

Fèlix: Canviar jo? I per què? Si és ella que m'amarga la vida, home!

Panxo: No has pensat mai que potser ella pensa exactament el mateix que tu? És molt còmode queixar-se i donar la culpa als altres. De vegades pensem "per què m'ha de passar això a mi", o com el títol de la pel·lícula d'Al-modóvar, "què he fet jo per merèixer això?".

Fèlix: Però... I quina opció em queda llavors?

Panxo: Doncs prendre consciència que el que ens envolta és el reflex fidel de la nostra vida, és a dir: l'ésser humà és inseparable del seu ambient, per això quan decidim canviar accio-

nem de tal manera que tot es modifica al nostre al voltant. Cadascú de nosaltres guarda un enorme potencial i saviesa en el seu interior, i per això és capaç de decidir canviar per poder transformar qualsevol situació en què es trobi.

Fèlix:
Sembla
c o s a
d e

màgia...

Panxo:
No, aquí no hi ha fórmules màgiques. Cal estar determinat a canviar i a treballar per aconseguir-ho.

Fèlix: No sé com t'ho fas, però aconseguixes que em planteji moltes coses. M'ho rumiaré.

“Un canvi intern positiu en una sola persona, és la clau de volta essencial en el procés de fer la raça humana més forta i més sàvia.”

Daisaku Ikeda

Què vol dir que podem aixecar-nos sols, per pròpia iniciativa?

Pot ser que sembli simplista però, si fem memòria, segurament recordarem alguna ocasió en la qual vam decidir canviar i vam actuar expressant aquesta decisió, potser una paraula o un gest va modificar substancialment la situació en la qual ens trobàvem.

Què va passar en el nostre cor en l'instant en què vam decidir fer aquell gest (o dir aquella paraula) tan fonamental?

El motor de qualsevol empresa és la convicció que podem tenir èxit. El motor de la nostra pròpia revolució humana¹ és la convicció que tenim una immensa reserva de saviesa, fortalesa i esperança. És el que el budisme anomena budeïtat.

Gosho

Tal com diu el sutra, “amb l'esperança de fer que totes les persones fossin com jo, sense que hi hagués cap distinció entre nosaltres”, d'aquesta manera vostè pot ser fàcilment un buda tan noble com Shakyamuni.

Carta a Niike

1) La revolució humana és el nom que Josei Toda, segon president de la Soka Gakkai, utilitzava per descriure el procés d'alliberament de l'esperit des de l'interior de l'individu. El concepte de revolució humana promulga que podem aixecar-nos pels nostres propis mitjans i accionar de manera que passem de ser subjectes passius a ser subjectes actius.

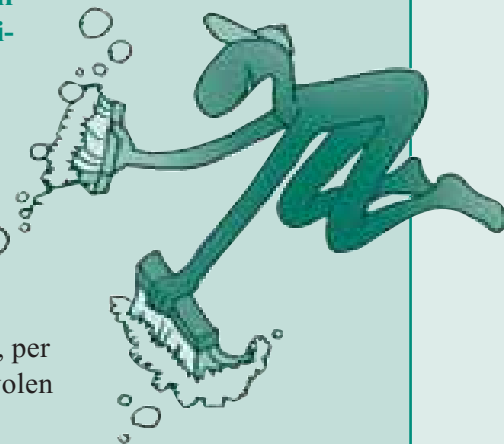
De menú demano el cor sincer

“Una persona pot tenir tota la riquesa i els tresors del món, però des de la perspectiva de la realitat última de la vida, aquestes coses no són sinó meres il·lusions. El més important és aconseguir un palau indestructible de felicitat dins la nostra vida. Només experimentant obstacles podem assaborir la veritable alegria. Només mitjançant l'esforç podem créixer.”

Daisaku Ikeda

Imaginem-nos preparant una trobada a casa nostra amb uns amics. Durant la setmana farem els preparatius, des de buscar una recepta fins a ordenar la casa. Si no tenim temps de fer gran cosa, almenys haurem de trobar alguna cosa que agradi els nostres convidats, però sobretot haurem de tenir una gran disposició per donar el millor de nosaltres mateixos i, per descomptat, per dialogar i escoltar el que les altres persones volen dir-nos.

Aquest esforç, amb il·lusió, deixa de ser justament això, un esforç, per ser voluntat, i és així senzillament perquè tota relació és una oportunitat per deixar parlar el nostre cor sincer, per deixar emergir l'esperança que hi ha al nostre interior. Com més ens relacionem amb el medi que ens envolta més coneixerem l'efecte que produïm en els altres i el que els altres produeixen en nosaltres. D'aquesta manera, en conèixer-nos millor en totes les facetes com a individus, amb més nitidesa, aconseguirem extreure la sinceritat del nostre cor, especialment en els moments necessaris.

La victòria de les persones anònimes

Els moments més feliços solen estar fets de moltes petites victòries quotidianes que construïm dia a dia amb esforç i dedicació.

Vivim una època molt competitiva en què la victòria sembla que no sigui suficient com a recompensa per l'esforç individual i en què es fa necessari que hagi algun perdedor.

La idea de la revolució humana també es basa en l'esforç individual però des d'un enfocament molt diferent: la persona s'enfronta amb la seva pròpia negativitat per crear un valor que beneficiï tothom. L'existència de cada persona està unida a la dels altres, per això una victòria autèntica només es pot trobar en el profund respecte per les altres persones i no en l'enfrontament i en la dominació.

2) Escriptor i poeta nord-americà (1879-1955)

Les formes i el fons, què tenen a veure amb perseverar?

La vida no és lliure de les seves formes.
*Wallace Stevens*²

Analitzar el per què i el com perseverem pot ser una bona manera d'alliberar-nos de l'angoixa en el mentrestant.

El **per què** té a veure, en part, amb el fons del nostre cor. Com més net d'egoisme, de venjança, de rancúnia estigui el nostre cor millor serà l'objectiu o el valor que ens insta a continuar per arribar a una fi. Malgrat això, de vegades, el fons de l'objectiu pot treure valor al mèrit

*que té l'acció de perseverar; les terribles guerres també s'han fet perquè hi ha hagut persones que s'han obstinat a dur-les a terme.

Amb la pràctica budista, amb l'estudi i amb la fe, el cor no solament es va aclarint i arriba a ser cada vegada més positiu, sinó que a més gaudim del procés fins al final perquè una dificultat és també una oportunitat.

La forma està relacionada amb el **com**, de quina manera executarem les accions necessàries per arribar al nostre objectiu. És important que en el procés no ens oblidem de tota la resta, que també forma part de la nostra vida, aquests grans trets que ens han dut a la decisió de fer un pas endavant. Per exemple, si pretenem un ascens i perseverem per aconseguir-lo però hem començat a deixar de banda la nostra família o ens manca sovint el suport als companys i fins i tot els principis ètics, potser haurem ascendit en l'àmbit laboral però haurem descendit en l'humà.

